

С какво сме известни ние, потомци на кривокраки ханове, осеменявани от друговерци майки, предатели, роби и наивници, народ изплют от каприза на съдбата върху кенефа на Европар наречен Балкани? С розовото си масло, саламуреното сирене или хормоналните си съвършенства? Или с товар че бащата на компютрите Джон Атанасов се е пръкнал от българско семе?

Дрън-дрън.

Известни сме с убийците си.

Както и с производството на чадъри.

Ха-ха-ха!

Езикът Кохао Ронго-Ронго е един от малкото все още неразчетени от съвременниците ни древни езици. На него преди няколко хиляди лазарници са говорели и писали тогавашните жители на острова, днес познат ни под името Рапа Нуи или Пасха. Което в превод на български означава Великденски остров. Та въпросното късче земя се намира в Тихия океан и попада, доколкото знам, в наши дни под юрисдикцията на южноамериканската република Чили. Днешните потомци на древната цивилизация, населяващи въпросната територия, обаче и думичка не могат да обелят на мистичния език Кохао Ронго-Ронго. Така че за нас практически той е мъртъв език, а литературата и всички други текстове, написана на него засега - пък може би и завинаги, ще останат загадка.

Далечният остров

Световноизвестният писател Стивън-Лари Кинг - автор на книги като "Кървавият тризъбец", "Червата на котката" и прочие световни бестселъри, ме удостои с честта да ме използва за прототип за литературния герой на своя нов, така и неиздаден роман "Летящия убиец", като дори не счете за нужно да променя името ми - Стефан Гашев.

Ето как стана това:

Бяха минали доста лазарници, откакто живеех безгрижно на остров Пасха под чуждо име заедно с моите дванайсет сиамски домашни котки като гражданин на Виртуалното пространство, но веднъж, докато си пиех сутрешното кафе пред компютъра в луксозния ми апартамент в хотел "Хилтън" - десететажна сграда, облицована с бял камък, кацнала на каменистия бряг на Тихия океан, неочаквано на моя електронен адрес получих изискано, написано на английски писмо от въпросния американски писател, дошъл на остров Пасха специално за да ме види. Съобщението започваше с обръщението "Уважаеми мистър Гашев". Понататък в писмото доста настоятелно се предлагаше да сме се срещнали незабавно в лоби-бара на същия този шикозен хотел "Хилтън" на остров Пасха, който - както писателят знаел - съм "имал честта да обитавам" и където самият той на свой ред от няколко дни бил отседнал. Имал да ми каже нещо много важно. Беше се подписал с инициалите С.Л. К., което с тайнствеността си възбуди силно любопитството ми.

До този момент считах, че присъствието ми в тази тъй отдалечена от благините на цивилизацията точка от света, истинското ми име и особено точният ми адрес представляват абсолютна тайна за представителите на земното човечество, от които повече от десет лазарника грижливо се укривах.

А ето че сега анонимното ми спокойствие беше нарушено и в съзнанието ми нахлуха апокалиптични видения.

Накрая, след дълги колебания, счетох, че ще е глупаво да започна игра на котка и мишка с човек, който си беше направил труда да пропътува хиляди километри само за да ме види. Защото с упорството, с което въпросният мистър Кинг очевидно разполагаше, той щеше да бъде в състояние да ми отрови крехкото душевно спокойствие, на което от известно време се радвах. Така че най-доброто, което можех да направя, беше да се явя на предложената от досадника среща и разбера какво иска от мен.

Речено-сторено. Нахраних си котките с "Китикат", взех си душ и се явих на уреченото място. А там някакъв дребен брадат мъж на средна възраст, с очила с метални рамки "Полис Кът", в ленен костюм "Версаче" и с притеснена

физиономия пиеше на малки глътки английски чай “Пикуик”, пуши хаванска пурета и се оглежда. Щом ме зърна, се надигна, протегна ръка с типично американска любезност, която обаче от известно време вече не ме впечатляваше и каза името си. Стивън-Лари Кинг. Побъбрихме и той изплю камъчето. Закъсал със сюжетите нещо. Затова си търсел прототип. Няма що.

От посещенията си в интернет знаех много добре кой е Стивън-Лари Кинг. Въпреки че не бях прочел нито една от неговите продаващи се в милионни тиражи из целия свят книги. Да си призная, бях малко поласкан от желанието му да дойде тук, наред Тихия океан за да се срещне с мен. Разбира се, в първия момент няха какво желание да се съгласявам да ставам прототип на литературен образ. В интерес на истината най-напред си помислих, че предложението му е само предтекст, а всъщност господин Кинг иска да ме наеме за нещо като охрана или някоя мръсна работа, както, (разбрах от самия него по-късно) се случвало в повечето от кръвожадните му романи. Но си затряях. А писателят явно изтълкува мълчанието ми погрешно и нервно ми заобяснява:

- Прототип значи герой на роман.

Все едно не знаех.

- Разбира се - съгласих се накрая.

Кой не иска да бъде герой?

Особено на остров Пасха?

Господин Кинг беше невротичен тип с изтормозена физиономия, който се оказва доста любопитен да научи какви ли не подробности както за моя, така и за живота на необикновеното ми семейството. Особено за изключителния ми баща Евтим Гашев. Носеше си портативно диктофонче “Сони”, което включи още щом двамата се усамотихме на една маса в барчето на хотел “Хилтън”.

И аз му ги разказах. Разбира се, моят разказ, не можеше да претендира за завършеното повествование на едно истинско художествено произведение. На места бе накъсан, объркан и вероятно изпълнен с противоречия, тъй като събитията и времето, което ме отделяше от тях, бяха образували в съзнанието ми различни по големина и цвят петна. Петната на спомените, често примесени с

измислицата или мечтата. Защото, колкото и невероятно да ви се струва, и един убиец има мечти.

Но нали затова са писателите? С въображение, талант и хитрост да превръщат суровия материал на живота във вълшебството на изкуството? Във всеки случай поради вродената си предпазливост и желанието ми да се предпазя от неприятни изненади в бъдеще, аз запазих касетата с автентичния запис на разказаната пред този писател история на моя живот. И онова, което държите в ръцете си в момента, всъщност е графологичното ѝ копие. Или, така да се каже, суровата версия на романа “Летящия убиец”. Ако можехте да ги прочетете и двете, щяхте да разберете как се правят романи.

И как се става убиец.

Да, но не можете. Романът, който уважаемият господин Кинг възнамеряваше да напише ще си остане завинаги една несбъдната мечта.

Какво да се прави.

Такъв е животът.